

[Anders Andersen.]

anden og tredje behandling ser på dette problem endnu en gang. Jeg har forstået af betænkningen, at finansministeren er parat til at overveje hele problemet i forbindelse med en revision af stempeloven til efteråret. Men man må huske på, at en sådan midlertidig lovgivning alligevel har sine konsekvenser for de unge, der i det år eller to, eller hvor lang tid den midlertidige lov skal gælde, skal etablere sig. Efter de forhøjelser, der er gennemført, og som man nu foreslår at forlænge, ja, så betyder det, at ca. 15 pct. af den kapital, som unge har opsparet, går til stempelafgifter og andre afgifter i forbindelse med ejendomshandel, altså en meget betydelig del af den opsparede kapital. Jeg tror, det vil være muligt, hr. finansminister, med lidt god vilje at klare disse problemer, inden dette lovforslag vedtages ved tredje behandling her i dette høje ting.

Jeg henstiller, at man mellem anden og tredje behandling foretager en undersøgelse af problemet og forsøger at skabe en rimelig ordning for sådanne unge. Jeg tror jo ikke, at man til efteråret vil lave en lov med tilbagevirkende kraft, så man tilbagebetaler det for meget erlagte i den forløbne periode.

Det var disse bemærkninger, jeg havde, og jeg henstiller, at man ser velvilligt på denne sag.

Holger Eriksen: Når og hvis en regering skønner, at det er nødvendigt med en yderligere pengeinddragning, må den søge at få en sådan gennemført. Hvis der er tale om en regering, der har et flertal bag sig, må den udforme sine forslag i overensstemmelse med, hvad den ud fra sit principielle synspunkt finder rigtigt. Er der derimod tale om en mindretalsregering, må den give disse forslag en sådan karakter, at der opstår en mulighed for at få dem vedtaget. Spørgsmålet er så, hvor vidt man vil gå for at opnå en sådan vedtagelse.

Efter min opfattelse var det allerede betænkeligt, at en regering, udgået af et parti, der på sit program har indkomstudjævning via skattefordelingen, gennem tidligere buketforslag lagde hovedvægten på sådanne indirekte afgifter, om hvilke det

statistisk er fastslået, at de vender den tunge ende nedad. Men det må naturligvis indrømmes, at de også indeholdt andre elementer, f. eks. forhøjelse af benzinskatten, der i hvert fald ikke har samme karakter, forhøjelse af aktieselskabsskatten, der indtog en del af den store fortjeneste, disse selskaber beregner sig, og forhøjelse af den kapitalvindingsskat, vi har ved salg af aktier. Den sidste nåede dog aldrig at komme med i drøftelserne.

Hvad angår den nye, temmelig indskrumpede buket, der nu skal endeligt vedtages, var den oprindeligt bygget over nogenlunde samme linjer, men det er den langt fra mere. Den er skrumpet ind til at blive en skat på drikkevarer, derunder mineralvand, og på tobaksvarer, først og fremmest cigaretter. Benzinskatten er forsvundet, forøgelse af beskattningen af den arbejdsfri indtægt, der fremkommer gennem aktiernes værdistigning, må formodes afskrevet, og mens man nu giver de foran nævnte afgifter en stærk skærpelse, letter man rent faktisk aktieselskabsbeskattningen, idet den forhøjelse, der tidligere var vedtaget, bortfalder. Det er altså det modsatte af det, man kan kalde at fastholde den sociale balance, et udtryk, som jeg i parentes bemærket nødvendigvis må være modstander af. Den økonomiske ulighed er stadig så stor — og jeg frygter, at den for tiden er stigende — at jeg må mene, at målet må være at ændre den, men naturligvis i den rigtige retning. Man taler ganske vist undertiden om giftskatter i et forsøg på at berolige en betændt demokratisk samvittighed; på anden måde kan det ikke forstås. Ville man f. eks. cigaret rygningen til livs, fordi den i stigende grad fremkalder lungekræft, ja, så lagde man en prohibitiv afgift på osepindene. Men det tænker man jo ikke på; tværtimod søger man gennem en gradvis forhøjelse af afgiften at hindre, at forbruget formindskes. I momsudvalget blev det refereret, at en økonom har udtalt, at skatten på cigaretter var den mest antisociale af alle vore afgifter, simpelt hen af den grund, at den, der er forfalden til at ryge dem, fortsætter dermed uden hensyn til fordyrelsen, og så bliver der så meget mindre til mad og klæder til hustru og børn.

Jeg ser i det hele taget i det afsluttede forlig en tendens til at lægge stadig større